

Névadó

Tivai Nagy Imre

(1849-1931)

„Minden kornak és minden tájnak megvannak az ismeretlen nagyjai, akik abban hasonlítanak egymásra, hogy egész életükkel, minden tettükkel a jövőt akarják befogni szemhatárunkba. A jelent szolgálva egy olyan világban lelik életük értelmét, amely világ mégis inkább a holnapé, a közelebbi, vagy éppen egy távolabbi jövőé, mint a mindenkori máé. Így aztán természetes, hogy a hétköznapiak átlagemberei olykor nem is értik meg őket. Létük, szellemük a jövőbe magaslik, mint templomtorony a háztetők fölé.

Egy volt ezen ismeretlen nagyok közül Tivai Nagy Imre.

(Nagy Benedek, Tivai Nagy Imre dédunokája: T. Nagy Imre emlékezete, 1995)

Nagy Imre, T. Nagy (Csíksomlyó, 1849. máj. 16. – 1931. jún. 27. Csíkszereda) –

gazdasági, néprajzi, nyelvészeti szakíró, szerkesztő, emlékiró.

Iskoláit Csíkszentkirályon kezdte, a csíksomlyói és székelyudvarhelyi gimnáziumban folytatta s a kolozsvári Jogakadémián végezte. A csíkszeredai Mezőgazdasági Felső Népiskola tanára (1873-1904). Megalapította az első csíki újságot Székelyföld címmel (1882-1884), s a Csíki Lapok munkatársa volt több mint négy évtizeden át (1888-1931). Mint a tusnádfürdői Székely Kongresszus előadója a Székelyföld mezőgazdaságának szövetkezeti alapon történő megszervezését és a táj iparosítását sürgette, ellenezve a leszegényedett tömegek át- vagy kitelepítését (1902) (Romániai Magyar Irodalmi Lexikon)

„Kuriózumképpen érdemes a fölemlítésre, hogy hányféle hivatalt visel ingyen, és valamennyit elvégzi híven, pontosan, mintha gázsit kapna érte...Unikum ez a föld hátán, mert mindenik hivatalában egy magára kell dolgoznia!”

(Molnár György budapesti színész,
1882)

„Tivai Nagy Imre még sok mással is foglalkozott. A Csíkszeredai Kaszinó és a Csíki Múzeum Egylet alapítója és elnöke volt, a Csíki Magánjavak Igazgatótanácsának elnöke, az Alcsík ármentesítését célzó Oltvölgyi Vízársulat létrehozója, a Csíki Takarékpénztár alapítója, rendőrkapitány (1889-ben csak öt hónapig, majd önként lemondott). 1882-ben megalapította az első csíkszeredai hetilapot, a Székelyföldet, 1884-től pedig egészen a Csíki Lapok megjelenéséig a sepsiszentgyörgyi Székely Nemzet című lap csíki társszerkesztőjeként tevékenykedett. 1887-től három évtizeden át szerkesztette és írta a Csíki Gazdát, majd az 1889-ben induló Csíki Lapok alapításától kezdve egészen haláláig a legszorgalmasabb munkatársa volt.

Életének utolsó éveiben megírta két jelentős művét: az 1925-ben megjelent Cirkálások szeredai emlékeimből és az 1943-ban kiadott Csíki Pantheon címűt. Négy évtizedes fáradhatatlan munkásságáért 1913-ban Budapesten kapta meg a királyi tanácsosi címet.

(Erőss
Vilmos, amatőr helytörténész , Csíki Hírlap,
2008.05.14)